

LÁZÁR BENCE ANDRÁS
Most lábujjhegyen

1.

*Karodban gyümölcsökkel – fél négy volt, hajnali,
ágyamból vízért mentem – azt hiszem, karodban
gyümölcsökkel láttalak, álmodtam, azt hiszem.*

*Karodban gyümölcsöket hoztál, nyár volt, két gyerek
a konyhában, két kisgyerek, én dolgoztam,
közös volt a lakás, közös a párna, közös, ha kéred,
közös volt az élet, közös a tárna.*

*Aztán, hogy véget ér – most múlik el – nem
feszélyezik üres szavak, és, hogy anya voltál,
két kisgyerek, én dolgoztam, nem tudom,
álmodtam csak, azt hiszem.*

2.

*Itt állunk hát fészegen, egymás életéből
kiesve, félbevágott gyümölcsök vagyunk mi mindannyian,
te meg én főleg az.*

*Ezután már csak születés, új halál.
És az isten felülről csak figyel, figyel, vár.
De mit mondhatnék, hogy megértsd,
ha egyszer eljön a tavasz, ha a tél
egy évig elszökik, a fák nem siratják
a múlt töviseit, és virág nyílik, madarak
legelik a föld széleit. Te az vagy, mi én
nem lehettem, mit én csak reggelente
elfeledtem.*

3.

*Most este van, az elrejtethőt,
az el-nem-rejtetteket,
tél van, otthonunkban
idegenség, elviszik az éjszakában
lábujjhegyen öreg papok, öreg
mennyasszonyok állnak sorban,
és a nagyharangban, ha megmozdul,
ha megindul az ének, elhitetik,
a születés nem halál, és az isten
felülről csak figyel, figyel, vár.*

4.

*Azt hiszem, fél négy volt, hajnali, ágyamból
vízért mentem, konyhába, és most lábujjhegyen
félbevágott gyümölcsöket keresek,
hogy csak én rakhassam össze őket.*